

Jézus mennybemenetele

Bevezetés

Urunk Jézus Krisztus mai mennybemenetele ünnepének evangéliumában az esemény tömör leírása mellett, hallani fogjuk az Úr végakarátát. Mennyire érezzük nekünk szólóknak eme szavait: „Tegyetek tanítványommá minden népet!” Mert az nem kérdéses, hogy ma nekünk szólnak. Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirie litánia

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy mi oly keveset teszünk azért, hogy mássá, jobbá legyen a világ. Uram, irgalmazz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy mi oly keveset teszünk azért, hogy mássá, jobbá legyen hazánk? Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy mi oly keveset teszünk azért, hogy mássá, jobbá legyen családjunk? Uram irgalmazz!

Evangélium után „Menjetek!”

Életünk gyakori és fájdalmas eseménye a búcsúzkodás. Kézszorításunk, ölelésünk, könnyeink kísérik a távozót. Fájdalmas dolog az elválasztás, mert minden ellenkező vélemény ellenére, vannak számunkra pótolhatatlan emberek. Barátok, hitvesek, akik – Juhász Gyulától vett szavakkal - "bársony szemükkel simogattak vagy selymét adták ránk finom szavaknak." Ezt tette Jézus is, a leghűbb barát, és nem csoda, ha fájó volt távozása.

A szentíró, az ókori világkép szerint írja le Jézus távozását. Fölment a mennybe, olvassuk az Apos-

tolok Cselekedeteiben, mert azt képzelték, hogy Isten lakóhelye a fölötünk domboruló égboltozat mögött keresendő. Ám a távozó Jézust elta-
karó felhő arra is figyelmeztet, hogy mennyei utazásának iránya ismeretlen. Isten világába a dantei képzelet segítségével sem lehet behatolnunk.

Érdemes felfigyelnünk arra a körülményre, miszerint Jézus hegyről indult vissza az Atyához. Nem Betlehemből, ahol földünkre érkezett. Nem is Názáretből, ahol oly kedves éveket töltött József és Mária társaságában. Jeruzsálemből indul a mennyei Jeruzsálembé, véres harcok és győzelme városából. Kedves hely ez számára. Szeretettből vállalt szenvedése itt verte a földre. Itt hullottak verejtékének véres cseppjei. Itt lehetnek szemtanúi az apostolok megalázó gyötrelmeinek. Itt láthatták Júdás csókját, itt történt gyáva megfutamodásuk. Ideig-óráig itt győzedelmeskedett fölötte a sötétség hatalma, itt kötözték meg áldott kezeit. A vér-cseppjeit beivó földnek, a fűszálaknak, a napfényben fürdő olajfáknak, szenvedése minden tanújának most látnia kell dicsőségét.

Nem tudom, de talán sokszor megfordulhat a fejünkben az a gondolat: milyen jó lenne Jézussal tartani. Itt hagyni ezt a véres, sáros földet és a megszépítő messzeségbe menekülni. De ilyenkor eszünkbe juthat az Úr Jézus többször megismételt parancsa, amelyre a mai olvasmányok is felhívják az apostolok figyelmét, arra tudniillik, hogy tegyenek tanúságot róla a föld végső határáig!

A teremtés után Isten az emberre bízta a földet. A megváltás után szintén ezt teszi. Emberekre bízta evangéliumát, nagy tervei megvalósítását. Minden kudarc ellenére Istennek komoly tervei vannak az emberrel, bízunk benne.

Mégis sok helyen elvitatják tőle azt a jogát, hogy hirdesse a Jézus Krisztustól rábízott tanítást, és a hitre szóló meghívást.

Hiába lépett fel ennek a ténynek alkotmányi elismeréséért, hogy az európai történelem gyökereinél, az ógörög gondolkodás mellett, ott találjuk a keresztény szellemi áramlatot.

Ma már abból is nemzetközi botrányt csinálnak, hogy a magyar Alaptörvénybe a kormány bevette a nemzetünk keresztény gyökereit, keresztény múltját. Mert erőt merít abból jelenéhez és jövőjéhez.

Életünk során gyakran találkozunk az emberi gonoszsággal, hitványsággal. Ezek láttán könnyen elcsüggedünk, és a költővel valljuk: „az emberfaj sárkányfog-vetemény, nincsen remény!”

Nem lehet Istenre kenni az emberi életek könyörtelen, gátlás nélküli kioltását. „Kard, ha csörren, vér, ha csobban, csak az ember vétkes abban.” – mondja a költő.

Az evangélium senki emberfiáról nem mondja, hogy félj tőle, mert nem ok nélkül viseli kardot, és Isten szolgálja ő, aki Isten haragját hajtja végre.

Jézus azt mondja Péternek: Péter, dugd a hüvelyébe kardodat. Valamennyinknek pedig, hogy aki kardot ránt, kard által vész el.

Nem lehet a keresztény civilizáció nevében emberek tízezreit megsemmisíteni, mint ahogyan arra tragikus példát nyújtott az amerikai kontinens életében, a bennszülött, indián lakosság lemészárlása. Vagy a százezrek elpusztítása Európa és Japán nagy városainak földdel való egyenlővé tétele. És ez folytatódik azóta is.

A globalizáció előtt volt hadszíntér és nemhadszíntér. Most minden hadszíntérré változott. Lakóház, iskola, kórház.

Ez a világ nem azért fáradozik, hogy jöjjön el az Isten országa. Talán ezért, ennek az Országnak az eljöveteleért már imádkozni is elfelejt. Ez már nem hallja, hogy boldogok a lelki szegények, még kevésbé azt, hogy jaj, a gazdagoknak!

Ezért mondja mennybemenetele előtt az Úr minden idők Öt követőinek: Menjetek el az egész világra, s hirdessétek az evangéliumot, hirdessétek, hogy közel van az Isten országa. Nem pedig azt, hogy közel, vagy távolabb van még a csőd.

Ez a menjetek! Nekünk is szól, akik azt szeretnénk, hogy ne a kegyetlen, s embertelen, nagy világbankok hatalma terjedjen ki minden országra, hanem Isten országa. Hogy emberibb legyen az emberek élete itt a földön, hogy minden ember eljusson az üdvösségre, bejusson a menynek országába, ezért Isten országát mindennap hirdetni, s Jézus Krisztusról tanúságot tenni, mind-annyiunknak szent kötelességünk.

Ámen.

F. F.